

Omas ajas ja ruumis

Veebiajakirjas „Kirik & Teoloogia“ ilmus märtsis Luterliku Maailmaliidu väljaanne „Misjon kontekstis: uuenemine, lepitus, võimestamine“, mis soovib ärgitada mõtteid vahetama, mida tähendab kirikuks olemine pidevalt muutuvates oludes.

Siin kutsutakse kogu-
„Sdusi analüüsima muu-
hulgas, miks on Euroopa hea-
oluriikides takerdunud hea
sõnumi jagamine inimeselt
inimesele,“ tutvustab misjo-
nikeskuse juhataja **Leevi Rei-
naru** (pildil). „Rõhutatakse
uuenemise vajadust ka kiriku
sees.“

Reinaru selgitab, et kui
1960ndatel käsitleti misjonit
põhiliselt sõnakuulutamisena, siis uuel
sajandil vaadeldakse seda laiahaardeli-
sena, mis hõlmab kogu inimtegevust.
„Loomulikult on misjonielu kantud
palvetest, Jumala sõnast ja Püha Vaimu
väest, aga sõltub ka teoloogia arengust,
teaduslikest uuringutest ja eri paikade
väljakutsetest. Tuleb mõelda: kas meie
tegevused vastavad aja ja ühiskonna
ootustele ja võimalustele?“

Ligimese kõrval

Dokumendis vaadeldakse misjonit
Emmause tee sündmuste raames (Lk
24). „Jeesus ei asu siin jüngreid kohe
õpetama või manitsema,“ juhib Rei-
naru tähelepanu. „Jumala armastuse
lähemisviis seisneb hoopis inimestel
endil rääkida laskmises. Mitte niivõrd
kuulutamine, vaid teise ärakuulami-
ne on vajalik! Alles siis annab Jeesus
teoloogilise seletuse küsimustele, mis

jüngritel olid. Tema
seletus oli nii siiras ja
kaasahaarav, ilma iga-
suguse surveavalduse-
ta, et jüngrid ise palu-
sid: jää meiega. Nad
teadsid küll palju, aga
lõpuks avab Jeesus ise
nende silmad, äratav
ka usu.“

Misjonikeskuse
juhataja rõõmustab,
et luterlasi julgustatakse koostööle
nelipühikirikuga: „Just seal sünnivad
praegu uued kogudused, uued krist-
lased. Oikumeenilise koostöö sõnum
maailmale on: kristlased armastavad
üksteist.“

Eesti kontekst

Eesti jaoks olulistena toob Reinaru
välja küsimused, kuidas andestada
nõukogude ajal kogetud ülekohut ning
kuidas võimestada koguduste liikmeid
võtma koguduses vastutust aladel, kus
vaimuliku osalus pole tingimata vaja-
lik – viimasele jääks siis rohkem aega
näiteks kodukülastusteks. „Teenivat
kogudust on kirikuga seotud teemadel
vaja elukestvalt kasvatada ja koolitada,“
on kauaaegne koguduseõpetaja veen-
dunud.

„Eesti kui eesrindliku IT maa kirik
võiks rohkem juhtida tähelepanu ka

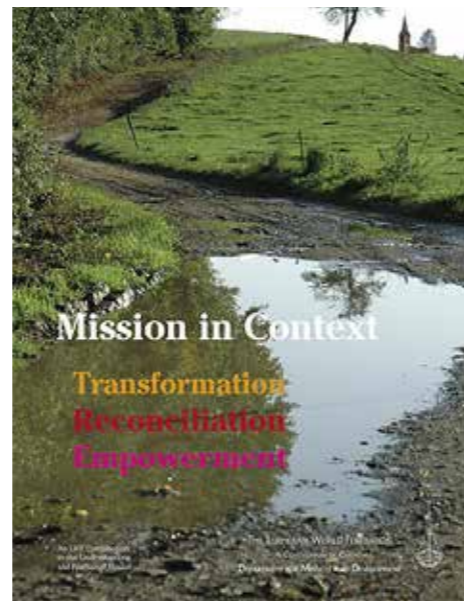

sellele, kuidas nutiseadmes istumine
meie aega raiskab, mõttemaailma ning
keskendumisvõimet mõjutab. Noorte
vaimsete häirete kasv ei taandu iseene-
sest!

Huvitav on ka palverännakute tee-
ma. Paljudel on sealt vaimulikke koge-
musi, mida võiks rohkemgi jagada – et
kuidas oma elu korrastada, leida uusi
toetuspunkte ja sihte.“

2004. aastal ilmunud misjonido-
kumendi on tõlkinud Alar Helstein,
toimetanud Thomas-Andreas Pöder.
Inspireeriva lugemisega saab tutvuda
aadressil kjt.ee.

PIRET RIIM

Esikaane
juurde

Joonas Toivanen on Myanmariteoloogiateoloogiainstituudi direktor ja Helene õppealajuhataja.

Keda toetatakse?

EELKst on praegu välja läkitatud
kolm misjonäri: Liliann Keskinen ning
Helene ja Joonas Toivanen. Nende tege-
mistest on juttu ka igas Meie Misjoni
ajakirjas. Ametlikult on nad välja läki-
tatud kahe Soome misjoniseltsi poolt
koostöös meie kirikuga. Liliann ja He-
lene on eestlased, mistõttu soovime
nendega eriti sidet hoida.

Just tugikogudused pakuvad tege-
likku tuge – misjonikeskusel on vaid
koordineeriv roll. Kontaktid saavad
olla vahetud ja isiklikud.

Kes toetavad?

Olgu kogudus väike või suur, linnas
või maal – kõik sobivad toetajaks! Sel-
leks ei pea täitma karme nõudeid, vaja-
lik on vaid soov ja ind osaleda misjonis,
anda võimetekohane panus. Roll on
paindlik – iga kogudus täidab seda nii,
nagu suudab ja oskab. Praegu kuuluvad
tugikoguduste ringi EELKS: Haapsalu,
Helme, Jõgeva, Jämaja, Põlva, Rakve-
re, Rapla, Saku, Tartu Maarja, Tartu
Pauluse, Tallinna Kaarli. Nagu näha,
paikneb neid igas Eesti nurgas, nad on
isemoodi näo ja suurusega.

Toivanene toetab lisaks üks suurem
üksus: Valga praostkond, 11 kogudust.
Leiti, et väikesele maakogudusele ei
pruugi olla jõukohane mitu aastat tugi-
kogudusena vastu pidada. Nagu püha-
kirigi ütleb, oleks mõttekas aru pidada,
mida oleks jõudu lõpule viia. Nii otsus-
tati ühise jõupingutuse kasuks.

Korjandused on neil toimunud näi-
teks Harglas piiblipäeval ja Elvas adven-
dikontserdil. Mõlemas räägiti misjonä-
ride tööst ka pikemalt. Iganädalasel
palvetatakse nende eest ühes emade
grupis. Kindlasti ei ole praostkonna
jaoks tegu ühepoolse andmisega, vaid

vastastikuse koostööga, mis sai alguse
juba aastaid tagasi, kui Toivanenid olid
misjonärid Tartu Maarja koguduses.

Kuidas toetada?

Koguduste entusiasmist jääb tõesti
valitsema mulje, et tegemist ei ole jär-
jekordse koormava kohustusega, vaid
põneva ettevõtmisega, mis aitab näha
kristluse ülemaailmset ja üldkiriklikku
perspektiivi ega lase oma hädadesse
kapselduda.

Näiteks meisterdasid Saku kogudu-
se pühapäevakooli lapsed misjonäridele
kaardi, mis saadeti teele kirikukohvil
osalenute allkirjadega. Taevaminemis-
pühal suheldi Toivanenidega läbi
Skype'i. Jämaja kogudus on lisaks sõbra-
kirjade laialijagamisele neid ühiselt ette
lugenud. Helmes on korraldatud eraldi
misjoni-jumalateenistusi. Rakveres kir-
jutatakse misjonäridest koguduse lehes.
Kuna Helene Toivanen on sealt pärit,
siis on neil eriline võimalus elada kaasa
misjonäri vanematele!

Kõikides kogudustes on misjonärid
igal pühapäeval eestpalves. Mitmed ko-

guduseliikmed suhtlevad nendega isik-
likult Facebooki või kirja teel – nii tekib
veelgi laiem toetajate võrgustik.

Veel on ruumi!

Helene ja Joonas on Eestis praeguseks
kümme tugikogudust, mis on
optimaalne arv, et misjonärid jõuaksid
kõigiga lähedasemalt suhelda ja kodu-
maa-aastal külastada.

Liliann Keskinenile otsime tugiko-
gudusi juurde. 20-aastase misjonistaa-
žiga Liliann hindab nende rolli järgmi-
selt: „Alles hiljuti mõistsin, et minustki
on saanud vist väliseestlane! Lapsepõlve
perekonda mul Põltsamaal enam pole:
vanemad on surnud ja elame abikaasa
ning tütardega Soomes. Tugikogudused
ongi minu jaoks nagu uus Eesti pere, kes
ei lase ära unustada, kus on mu kodumaa!
Siis on rohkem põhjust Eestisse tulla.“

Misjonäri sõnul on just emotsio-
naalne tugi kõige olulisem ja jõudu an-
dev. Seega ei saa alahinnata kodumaalt
tulevaid tervitusi, kaarte, õnnitlusi ja
uudiseid – need soojendavad südant
ning annavad märku, et sind ei ole pä-
ris ära unustatud.

**Tugikoguduseks saamise soovist
palume teada anda EELK Misjonikes-
kusesse: mk@eelk.ee või tel 6464 760.**

SIRLI KAERA

Tugikogudusetöö koordinaator

Liliann Keskinen
(pildil) jäädvustab
Ingeri kiriku olulisi
hetki. Siin seatakse
ametisse piiskoppi.

Oleme tugikogudus!

Kirjas Roomlastele küsitakse:

„Kuidas nad saaksid kuulda ilma
kuulutajata?“ (10:14) See panebki
misjonäre kaugele maale läkitama
ning neid kodumaalt toetama.

Tugikogudusena saab hoida meeles,
et rõõmusõnumi kuulutamine pole
mitte väheste väljavalitute kutsumus,
vaid meie kõigi igapäevane eesõigus.

Tugikoguduse tähendus

Tugikoguduse roll on olla toeks
kindlatele inimestele, keda nende kiri-
kust on välja läkitatud. See hõlmab pal-
vetamist misjonäride eest, regulaarset
suhtlemist ja üksteise julgustamist, ko-
guduses misjonitööst rääkimist, misjo-
näride toetamist rahaga. Kõigele sellele
pühendatakse kuni misjonäride tööpe-
rioodi lõpuni.

Kirjeldatud tegevus saab Jumala
abiga olla rõõmus ja loominguline, iga
koguduse eripära arvestav. Siia kuulub
ka misjonikasvatuse alates pühapäeva- ja
leerikoolist kuni osadusõhtute ja piibli-
ringideni. Sellise rolli on meile andnud
Jeesus, et täita kõigile kristlastele antud
käsku: kuulutage evangeeliumi! Igaüks
saab seda teha jõukohaselt, omal moel.